XIX. évf. 1932 február. 2. szám.

AZ ÁG. H. EV. MISSZIÓ-EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta. Előfizetési ára: 1 évre 1 pengő. Postatakarékpt. számla 17.270 sz.

ALAPÍTOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN, ESPERES.
FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: D. BÁRÓ PODMANICZKY PÁL, EGYETEMI TANÁR.
A Missziói Lapok szerkesztősége: Sopron, Károly magaslati-u. 4. Kiadóhivatala: Győr, Petőfi-tér 2.

EV. THEOLOGUSOK OTTHONA KÖNYVTÁRA SOPRON.

Van-e szükség misszióra?

Lasota Károly, sant-andräi biblia-iskolai tanár előadása az ev. külmissziói konferencián.

Ma különösképen sokszor találkozik az ember a misszió ellenségeinek régi kifogásával, hogy akkor, amikor itthon is olyan temérdek a testi és lelki nyomorúság, le kell építeni a külmisszió költséges szervezeteit. A dologban az a legszomorúbb, hogy komoly egyházi elemek részéről is sokszor kell ezt hallanunk. Mégis meg kell mondanunk, hogy ez a rombolás szellemének falbontogató munkája.

Ne áltassuk magunkat: nem mindenkinek ez a véleménye a misszióról. Nézzetek Moszkva felé. Talán soha nem látott még a világ olyan missziói lendületet, mint amilyennel a szovjet terjeszti a maga vörös eszméit. Oroszország évenként háromszor annyi pénzt költ propaganda célra, mint amennyit az egész protestáns világ költ a maga külmissziói munkájára. Mit mondjunk arról a keresztyénről, aki mindezt ölbetett kézzel tudja nézni?! Vagy meg vagyunk arról győződve, hogy Jézus a világ ura, aki előtt minden térdnek meg kell hajolnia s akkor nem fogjuk feleslegesnek és mellőzendőnek tartani a külmissziót, vagy nem vagyunk erről meggyőződve s akkor saját keresztyénségünk körül is bajok vannak.

Nekünk el kell jutnunk odáig, hogy meg tudjuk érezni a „nagy parancs"-nak nemcsak a kötelezését és nyügös terhét, hanem a kitüntető voltát is. Krisztus nem azért bizott meg minket a misszió parancsával, mintha Ő maga azt nem tudná elvégezni, hanem azért, mert ezzel minket munkatársaivá akart tenni a világ keresztyénné tételének szent munkájában. Egy német történetiró irja Cézárról, hogy ez a hatalmas ember minden dolgát maga intézte. Nem voltak munkatársai, senkit be nem avatott terveibe. Halála után aztán nem volt senki, aki munkáját folytatni tudta volna. Engem mindig lenyügöz az a tudat, hogy a mi Urunk nem volt ilyen gőgös Cézár. Munkatársakat keresett a maga számára. S akkor is — nem angyalokat küldött, amint tehette volna, hanem embereket hív a munkára, téged és engem.

Hogy a misszió munkája nem felesleges „műkedvelősködés" és nem erőtékozlás, annak legmeggyőzőbb bizonyítékát az a tény adja, hogy azoknak az országoknak a keresztyénsége a legvirulóbb, amelyekben a legerőteljesebb a missziói érdeklődés. Egyáltalán

nem az a helyzet, hogy a misszióval foglalkozó itthoni keresztyénség a misszióban mindig csak ad, a misszió területe mindig csak kap. Valami csodálatos csere-viszony van itt. Kimondhatatlan áldások származtak már vissza a missziói mezőkről az itthoni keresztyénségre. Igaz, hogy a missziói munka nem csinál hangos reklámot. Valami néma, elrejtett hősiesség az, amely ott dolgozik. De azért olykor mégis csodálatosan megmutatkoznak a misszió gyümölcsei.

Darwin, a nagy természettudós egyszer Délafrikában járt. Akkor ismerte meg a tüzföldi bennszülötteket. Ezekről, a valóban szinte állati sorban élő emberekről Darwin azt állapította meg, hogy érzéketlenek minden civilizáló törekvéssel szemben. Később újra eljutott arra a földre. S akkor két szemével láthatta azt a csodálatos változást, amit a misszió időközben végzett azon a süllyedt szinvonalú népen. S Darwin attól fogva misszió-barát lett.

Legyetek misszió-barátok: itthoni keresztyénségeteknek se tehettek ennél jobb szolgálatot. Gedeon történetét valamennyien ismerjük. Nagyon nehéz idő volt az. S mikor Gedeon látta a nyomorúságot, szívéből felszakadt a kérdés: ha az Úr velünk, miért ez a nyomorúság? Hol azok a csodák, amelyekről apáink beszéltek? Mutasd meg a csodáidat Uram s akkor megragadom a kardot.

Hányszor kiáltunk mi is: Uram mutasd meg magadat! Nézzetek a missziói mezőkre: talán sehol se mutatja meg magát olyan világosan az Úr, mint ott. Ott láthatjuk, hogy él az Úr, működik és tartja a harcteret. Lássátok meg őt s akkor az élet nehéz harcában tudtok lenni hőslelkü Gedeonok.

A koreai Saw Sang Yun.

„Istennek hála, készen van!"

„Ez még csak a kezdet inkább, ha Isten úgy akarja!"

Ezt a beszélgetést Macintyre lelkész kezdte, dr. Ross lelkész folytatta. A kinai Mukden városának egy házában ültek együtt. Harmadik társuk egy Saw Sang Yun nevezetü koreai ember volt. Ez a koreai pár évvel ezelőtt hagyta el hazáját s került mint kereskedő Kinába. Ott megbetegedett s Macintyre lelkész a házába fogadta s gondját viselte, míg meg nem gyógyult. Addig hirét sem hallotta az Ur Jézusnak, de Macintyre megismertette vele, úgy, hogy keresztyénné lett. Viszonzásul megtanította Macintyre-t és Rosst a maga nyelvére. S a két misszionárius kértére az egyik evangéliumot, Lukács evangéliumát is lefordította koreai nyelvre. Amikor elkészült a fordítás, nekiültek hármasban az átnézésének és átjavításának. Erről a könyvről folyt most közöttük a szó.

„Igen, készen van s ha Isten úgy akarja, ez még csak a kezdet, új idők kezdete hazám számára, — szólt Saw Sang Yun. — Most neki kell látnunk a könyv kinyomásának".

„Aztán pedig, — tette hozzá dr. Ross — valamiképen el kell juttatnunk Koreába. Mit ér a bibliafordítás, ha nem kerül a kezükbe a koreaiaknak?“

A három ember egymásra nézett, de nem szólt. Tudták jól, hogy aki ezt a kis könyvet elviszi Koreába, az az életével játszik. Hiszen a koreaiak kimondták, hogy sem keresztyén embert, sem keresztyén könyvet nem tűrnek meg az országukban.

Elmult pár hónap. Lukács evangéliumának a kéziratát elküldték Sanghaiba, ebbe a nagy tengeri kikötő-városba, hogy ott kinyomják a furcsa koreai betükkel. Időmultával megérkeztek a nyomtatott példányok Mukdenbe. Saw Sang Yun már jóval előbb elhatározta, hogy ő viszi el a könyveket Koreába.

„Egy életem, egy halálom, — szólt dr. Rossnak. — Ha az az Isten akarata, hogy honfitársaim megöljenek, történjék úgy. Ha halálom híre fületekbe jut, küldjetek valaki mást a többi evangéliummal Koreába!“

Hosszú, csaknem négyszáz angol mérföldnyi út volt Mukdentől Seoul, Korea fővárosa. Akkor még nem volt ott vasuti összeköttetés. Saw Sang Yun egyedül indult neki batyuval a hátán. Néhanéha fölvette egy-egy kocsi, az út legnagyobb részét azonban gyalogszerrel tette meg.

Eleinte minden jól ment. Átkelt a Yaln folyón, a Kina és Korea közti határon. Senki sem tartóztatta föl. Eljutott egy Pong Wang Song nevü városba, negyven mérföldnyire a határtól s amikor itt valami szállás után nézelődött, letartóztatta két koreai csendőr.

„Mit viszel ebben a batyuban?“ — vonták kérdőre.

Kibontatták vele a csomagját s megtalálták benne a drága könyveket.

„Velünk jössz!“ — förmedtek rá s elvitték a tömlöcbe. Ott becsukták.

Egy idő mulva megnyilt zárkájának az ajtaja s egy őr lépett be világossággal a kezében, valami ennivalót hozva. Saw Sang Yun alig mert hinni a szemének. De bizony! Csakugyan! Az őr nem volt senki egyéb, mint régi jó barátja Yi Chun Mo, akit évek hosszú sora óta nem látott.

„Nem ismersz rám, barátom? Saw Sang Yun vagyok!“

„Csakugyan az vagy! — kiáltott az őr meglepetve. Hol jártál ennyi ideig s mit cselekedtél, amiért börtönbe zártak?“

Saw Sang Yun elmondotta a maga történetét a barátjának, aki egyre fokozódó rémülettel hallgatta.

„Elment az eszed? — kiáltott. Tudod, hogy ezek az idegen könyvek el vannak tiltva az országunkban. Holnap mindjárt elégetik a könyveidet, magadat meg kivégeznek. Ennek azonban nem kell föltétlenül megtörténnie. Meg kell szöknöd az éjszaka. Csak hagyd itt a könyveidet! Azokat majd elégetjük. Nézd csak! Ebből a rozoga börtönből könnyüszerrel kiszabadulhatsz“.

„De barátom, ezek a könyvek drágábbak nekem az életemnél. Nem hagyhatom őket itt a tűz martalékául. Te persze nem értheted meg, hiszen sohasem olvastad őket. Olyasvalakiről szólnak, aki a világmindenség minden titkát a lelkében hordozza. Magammal kell őket vinnem s elterjesztenem a magunk népe közt, hogy ők is tanulják meg azt, amire az a Valaki meg akarja tanítani őket".

„Őrült vagy, őrült, őrült! — fakadt ki az őr. — Az életedbe fognak kerülni ezek a könyvek".

Hosszú ideig folyt közöttük a szóváltás. Annyit utoljára is megengedett az őr, hogy tizet magával vihessen a könyvecskék közül Saw Sang Yun. A többit majd ő beszolgáltatja a hatóságnak.

Amikor mindenki nyugovóra tért, Saw Sang Yun útat ásott magának barátja utasítása szerint a tömlöcből ki. Kijutva útnak eredt. Igen óvatosan haladt előre. Hetek mulva elérkezett Seoulba, Korea fővárosába.

Ott fölkereste ismerőseit s odaadta nekik a könyvecskéket. Elmondotta, milyen csodálatos módon tudta idáig eljuttatni őket. „Most csak egypár példány van nálam, de remélem, nemsokára sokkal többet kapok. Ha végigolvastátok, adjátok oda valamelyik barátotoknak". Ilyen módon kezdte Saw Sang Yun a maga népe között terjeszteni a szentírást.

Egyszer meglepetésére egy idegentől kapott üzenetet. „Látogass meg!" — így szólt az üzenet. Elment a kijelölt helyre s ott azt tapasztalta, hogy az idegen egy német hivatalnok a vámhivatalban.

„Levelet kaptam barátjától, dr. Rosstól, — kezdte a német. — Egy láda evangéliumot küld. Már meg is érkezett a láda a tengeren s a hatóság fölbontotta. Igen fölháborodtak rajta s elrendelték az ön letartóztatását. Legjobb lenne, ha ide jönne lakni az én házamba. Én megvédelmezem, ha tudom".

Ez a jó német hivatalnok meg a felesége nagyon jó szívvel volt Saw Sang Yunhoz. Megmentették a bebörtönöztetéstől, sőt még azt is ki tudták módolni, hogy a könyveit se égessék el. Nagy örömére megkapta őket mind s nagy bölcseséggel és körültekintéssel kezdte őket osztogatni.

Igy juttatta el Saw Sang Yun, Isten házalója az evangéliumot Koreába. Különben mai napig is él. Persze már öreg ember. Közel jár a nyolcvanhoz. Nagy változás történt a szemeláttára Koreában. Amikor 1883-ban bevitte az evangéliumot oda, nem volt ott egyetlen egy keresztyén sem. Ma csaknem háromszázezerre rug a számuk.

A Brit- és Külföldi Biblia-Társulatnak: „Történetek Isten házalóiról" cimü kiadványából.

A külmisszió térképe.

A térkép kiváló szemléltető eszköz. Nélküle beleveszünk a részletekbe, általa áttekintést kapunk az egészen.

A külmissziónak is van térképe, még pedig kétféle. Az egyik az odakünn folyó külmissziói munkát, a másik az idebenn élő külmissziói érdeklődést rajzolja le.

Ha az ember az egyes missziói munkák jelentéseit olvassa, akkor boldog gyönyörűséggel szemléli a külmisszió eredményeit. De ha elkészíti az ember a külmisszió térképét, akkor megdöbbenve látja a külmisszió feladatait. Képzeljük csak el, hogyan festene a világ térképe, ha a pogányság lakta területekre annyi fekete vonást huznánk, ahány pogány lakik rajta s közé annyi fehér vonás kerülne, ahány missziói munkás harcol ott a pogány sötétség hatalmával szemben! Milyen koromfekete lenne akkor a világ térképe! A külmisszió munkásainak világító ereje nem látszanék nagyobbnak, mintha egy villanyüzemzavar miatt szurokfekete éjszakába borult nagy városban valaki meggyujtana egy szál gyujtót.

Az odakünn folyó külmissziói munkáról már többször láttam térképet, az idebenn élő külmissziói érdeklődésről azonban még csak egyszer.

A mult év nyarán a finn külmissziói egyesület székházában az egyik terem falán különös térképsor ragadta meg a figyelmemet. Azt messziről is láttam, hogy a térképek Finnországot ábrázolják, csak a színezést nem értettem meg. Nem voltak benne barna hegyek, zöld mezők, kék tavak, legalább is nem ezek ragadták meg rajtuk először a figyelő ember szemét. Fehértől kezdve a rózsaszinen át a vörös legsötétebb árnyalatáig volt színezve mindegyik térkép. Érdeklődésemre azt a felvilágosítást kaptam, hogy ez a finn külmisszió itthoni térképe. Ez tünteti fel, hogy az egyes egyházközségek területén milyen a külmissziói érdeklődés foka. Ahol egy egyházközség területéről csak annyi adományt kap a külmisszió, hogy egy lélekre 24 penni, a mi pénzünk szerint körülbelül 3 fillér esik, annak az egyházközségnek a helye a térképen fehérre van hagyva annak jeléül, hogy ott még n i n c s külmissziói érdeklődés. Ahogyan nő azután az egy lélekre eső adományösszeg nagysága, úgy közeledik egyre jobban az illető egyházközség színezése is a vörös felé. A legutóbbi térképen a legnagyobb átlag 2.90 márka fejenkint, ami körülbelül 40 fillérnek felel meg a mi pénzünk szerint. Ezt a térképet két évenkint szokta a külmissziói egyesület elkészíttetni.

Ugy elgondolkoztam ez előtt a térkép előtt! Vajjon hogyan festene a magyar evangélikus egyház külmissziói érdeklődésének a térképe? És kezdtem számolgatni: Ha a budapesti ev. egyház évenkint 1200, a békéscsabai évenkint 900, a szarvasi 700 és mivel minden ítéletet önmagunkon kell kezdeni, ha a győri ev. egyház évenkint 180 pengőt adna a külmisszió céljaira, akkor a finnek térképén még fehér lenne a gyülekezetünk színe s azt mondanák, hogy bennünk még egyáltalában nincs semmi külmissziói érdeklődés, mert egy lélekre nem esik több adomány, mint három fillér.

Két térkép van előttünk. Az egyik fehér, a másik fekete. Nem gondolod, hogy a másik azért olyan nagyon fekete, mert az egyik még nagyon fehér? Nem szabad megengednünk, hogy a magyar evangélikus egyház külmissziói érdeklődése még a finn semmin is alul maradjon. Munkára fel!

Számitsd ki, hogy mennyi esik egy lélekre a Te gyülekezetedben abból az összegből, amit a külmisszió kapott onnan az elmult évben s ne nyugodj addig, míg a finn külmissziói hőmérő 0 fokát el nem éred legalább ebben az évben. Ez a semmi már nagy valami lesz. A 0 fok tél felé azt jelenti, hogy jön a fagy, de tavasz féllel már azt üzeni, hogy jön a nagy fagyok után az olvadás! Jön a tavasz!

A térképnek amellett, hogy áttekintést ad az egészről, még az a hivatása is van, hogy útba igazít.

Bárcsak ez a térkép is oda igazitana minket, ahol minden bajunk orvossága, minden dermesztő téli közönyünk áldott tavaszi felolvasztója van, ahoz, aki azt mondotta magáról: „Én vagyok az út!“ *Turóczy Zoltán.*

„Legközelebbi teendők".

Forgatgatom a Missziói Lapok elődjének, a Külmisszió című lapnak első példányait. Mindjárt a második számban, amely 1896. aug. 30. jelent meg, találom a fenti cím alatt a következőket: „Kérjük lapunk olvasóit, barátait, hogy imádkozzanak velünk mennél gyakrabban, lehetőleg minden nap, ev. egyházunk ujjászületése, a missziói érzék és kedv ébredése s terjedéséért s gondoljanak a Miatyánk második kérésénél mindenkor azon kötelességekre, melyek a hittérités szent céljainak előmozditása végett mindnyájunkra várnak. Lehetetlen, hogy Isten látva a sok kulcsolt kezet s hallva a sok egy célért mondott buzgó imádkozást, meg ne hallgatná azt s ne adná áldását missziói tevékenységünkre". 36 év telt el azóta, hogy e sorok megjelentek s az imádkozás nagy fontossága ezen idő alatt csak még jobban kidomborodott a misszió munkásai előtt. Kunst Irén misszionáriusnő legutóbbi itthonléte alkalmával magánbeszélgetésekben és előadásokban semmit sem hangsúlyozott annyira, mint azt, hogy: imádkozni, imádkozni! Az, ami a legközelebbi teendők élén állt 1896.-ban, az most is a legközelebbi, sőt állandó teendőnk.

Imádkozzunk:

Egyéni, családi, iskolai, templomi s egyéb imádkozásaink alkalmával gondoljunk a külmisszióra!

Adjunk hálát:

1. Azért, hogy a lipcsei misszió a nehéz viszonyok ellenére a mult évben több adományhoz jutott s bevételei jobban megfeleltek az évi szükségletnek, mint az előző években.
2. A január 6.-i külmissziói istentiszteletekért, vallásos estékért, szeretetvendégségekért és offertóriumokért s az alliansz imahét, külmissziói napján, jan. 7.-én, elhangzott imádságokért.
3. A Missziói Lapok terjedéséért és minden új előfizetőjéért.

Imádkozzunk:

1. Hogy az Úr Jézus szenvedésének bőjti szemlélése az Úr ügyéért való szenvedésnek a készségét növelhesse a misszió munkásaiban, itthon és künn egyaránt.
2. Hogy az Indiában most folyó forrongások ne akadályozhassák az evangéliom ügyét s csak tisztitólag hathassanak a bennszülött és az európai missziói munkásokra.
3. Hogy az Ur adjon nekünk igazi missziói lélekkel felruházott munkást, akit egyesületünk kiküldhet a misszióba.

A misszióról való megemlékezésnek különösképp szenteljük oda minden hónap második keddjének estéjét. Nagyon kérjük azokat a gyülekezeteket, bibliaköröket, vagy egyéb összejöveteleket s családokat, amelyek a közös imádkozásban rendszeresen résztvesznek, ha nem is keddi napon, de a hónap második hetének valamelyik napján, sziveskedjenek erről értesítést küldeni Gáncs Aladár ev. lelkésznek, Budapest, Remetekertváros, Toldi Miklós-u. 6. sz címre. A február 9.-i megemlékezés alapigéje: 7. Zsolt. 8. vers.

HIREK.

Chrisztananda mult számunkban hirdetett „A fátyol mögött" című könyvének árát utánnyomás folytán sikerült 50 fillérre leszállitani. Azok, akik 1 P-ért vették meg a könyvet, igényelhetik a különbözet visszafizetését, amenyiben ezt nem óhajtják, 50 fillért fogunk nyugtázni, mint Chrisztananda missziójára szóló adományt. A mű megrendelhető a Missziói Lapok kiadóhivatalában, Győr, Petőfi-tér 2., vagy a Misszióegyesü-

let pénztáránál, Budapest, IV., Deák-tér 4. Terjesztők 10 példánytól 30 százalék kedvezményt kapnak.

Misszióegyesületünk elnökének előadása. Dr. Molnár Gyula táblabiró, Misszióegyesületünk világi elnöke, vizkereszt napján a győri gyülekezet külmissziói ünnepélyén tartott hatalmas bizonyságtevő előadást Jézus hatalmáról.

Balassagyarmaton vizkereszt napján a Nőegylet rendezett külmissziói ünnepélyt, melyen Farkas Zoltán s. lelkész tartott előadást s a gyermekek egy külmissziói szindarabot adtak elő. Az offertórium 40 P volt.

Misszióegyesületünk Budapesten és a környéken levő tagok, a Missziói Lapok olvasói s minden érdeklődő számára minden hónap második keddjén este fél 6 órai kezdettel külmissziói Bibliaórát tart az egyetemes egyház imatermében, Üllői-út 24. sz. alatt. Az első ilyen bibliaóra az Úr megsegítő kegyelmével jan. 12.-én folyt le. Németh Károly esperes elnök imája után, Gáncs Aladár bibliamagyarázata hangzott el a januárra kiszabott alapigéről, 2. Zsoltár 8. v.-ről. Az Úr várja, hogy nagy dolgokat kérjünk tőle, mert különben nem elevenitheti meg missziói munkánkat, amely az összes európai ev. egyházak missziói munkáját tekintve a leghátrább áll. Valamikor Mária Dorotytya hét éven keresztül imádkozott a budai nádori palota ablakánál térdelve azért, hogy az Úr a Keresztnek élő bizonyságtevőjét küldje ide a Duna-Tisza tájára. Most azért kell elkezdenünk az imádkozást, hogy végre a mi ev. egyházunk hivő serege ki tudja küldeni a maga első misszionáriusát. Az összejövetelen élénk megbeszélés tárgya volt, hogy mit lehetne tenni a munka fellendítésére. A február 9.-i összejövetel fog e tekintetben inditványokat tenni. Nagy örömre szolgál a fasori nőegylet egyik tagjának az a bejelentése, hogy ott 30 tag elhatározta, hogy névtelenül minden hónapban 1 P-t fog tenni a missziói perselybe. Lehet, hogy ennek publikálásával a rejtvemaradás szándékát sértjük, de a példa buzditó erejét egyenlőre nem nélkülözhetjük. Közös imádkozás után dr. Molnár Gyula táblabiró, elnök megköszönte a megjelenést s az együttlétet imával bezárta. Nagyon fontos, hogy vidéki gyülekezeteinkben is minden hónapban egyszer össze tudjanak jönni a misszió barátai. De az egész országos munka számára van nagy jelentősége annak, hogy fent Budapesten kialakulhasson a külmissziónak egy állandó imádkozó és szolgálatkész törzsgyülekezete. Jan. 12-e ebben jelentette az első lépést. Vajha az Isten kegyelme elhozhatná a többit is!

A legközelebbi összejövetel febr. 9.-én lesz, amelyen dr. Kneffel József turai ügyvéd, missziói tanácstag fog előadást tartani „A külmisszió és a család" cimen. Erre az összejövetelre a Missziói Lapok olvasóit ezuton is szeretettel meghivja a Misszióegyesület vezetősége.

Külmissziói adakozás. A világ protestánsai 69 és fél millió dollárt adnak évenként a külmissziókra. A világ katholikusai ennek körülbelül egynegyedét, 18 milliót.

Indiából. Legujabb, 1931-i népszámlálás szerint Brit-India lakosainak száma 351,450.000-re rug. Az utolsó 10 év alatt kb. 32 milliónyi volt a növekedés. A közoktatásügy is előrehaladást mutat. Államilag elismert iskola 224.000 van, államilag el nem ismert 34.000. 12,166.000 tanuló látogatja őket, tehát az egész lakosság 5 százaléka. Fiúnevelésre 227,000.000, leánynevelésre 30,000.000 rupiát forditanak. Ezidőszerint a leányok legnagyobb része otthagyta az iskolát, mielőtt maradandó értékű nevelésben részesült volna. De minden tartomány egyre növekvő kivánságról tesz jelentést újabb leányiskolák fölállitására vonatkozólag s évről-évre kedvezőbbé válik a lakosság magatartása a női nem nevelésével szemben. A haladás gyorsaságát persze nagyban megnehezíti a pénzkérdés s bizonyos régi szokásokhoz, különösen a gyermekházassághoz való ragaszkodás.

1931. májusában végezte be a missziói felsőbb oktatásügyi bizottság kemény munkáját Indiában és Burmában. Föladata annak a kérdésnek a tanulmányozásában állott, hogyan lehetne Indiában a protestáns missziói kollégiumok ügyét továbbfejleszteni. A missziói főiskolák két emberöltőn át úttörői voltak Indiában a magasabb oktatás ügyének. A 19—20. század fordulójától kezdve azonban

nehezebbé vált a helyzet. A kormány sok főiskolát alapított. Vallási közösségek, bennszülött uralkodók hasonlóképen. Beható helyszíni szemle után arra a meggyőződésre jutott a bizottság, hogy a keresztyén főiskolai oktatást minden nehézség ellenére is fönn kell tartani, mivel különben nem részesül a keresztyén ifjúság kielégítő vallásos nevelésben s a lelkészi pályára készülők számára is hiányoznék a megfelelő előképzés. A kollégiumok számát meg lehet szorítani s minden tartományban keresztül kell vinni egy jól átgondolt főiskolai tantervet.

A délindiai Chidambaramban egy nagykereskedő, Annamalán radzsa új egyetemet alapított. Telket adott ajándékban erre a célra s 2,000.000 rupiát az építkezési költségekre, továbbá 600.000 rupiát az épület belső berendezésére. Ezenkivül még az angol indiai kormánytól is eszközölt ki 600.000 rupia segélyt a tantermek fölszerelésére. Az új egyetem alapítójának, akinek különben a nevét is viseli, határozott kívánsága szerint tisztára hindu egyetem akar lenni s fellegvárnak van szánva a hindu vallás ellen küzdő minden áramlattal szemben. Aki ismerős az indiai viszonyokkal, az világosan látja, hogy ennek az új egyetemnek az alapitására nem a hinduizmus felsőbbségének a tudata vezetett, hanem a keresztyénség ostromától való félelem.

Franciaországban valami 110.000 északafrikai bennszülött: berber, arab, kabil él. Ezek között protestáns missziói munka folyik. Párisban állandóan istentiszteletet tartanak számukra, amelyet nagyon szépen látogatnak. Egy csomó mohamedán egy óránylról jár be ezekre az istentiszteletekre autóbuszon s a sofför, egy kabil otthagyja a gépkocsit az utcán, hogy résztvehessen az istentiszteleten. Egy keresztyénné lett kabil, aki visszatért hazájába, életének állandó kockáztatásával már 1250 bibliai részt szétosztott. Az izlám hires iskolájának, a kairói El Azhar-egyetemnek egy volt hallgatója is állandóan jár erre a párizsi keresztyén missziói istentiszteletre.

Kimutatás

A magyarhoni ág. hitv. evang. misszióegyesület pénztárába 1931. évi december havában befolyt összegekről:

Tagdijak: Evang. Nőegylet Ágfalva 3.10 P, lic. dr. Karner Károly Sopron, 1930—1931. évi tagdija 6 P, Maurer Endre Székesfehérvár, 1931. évre 3 P, Hüttl Ármin Budapest, 1927. —1928.—1929.—1930.—1931. évekre 15 P, Mohr Henrik Budapest 3 P, Borgulya Endre Szarvas 2 P, dr. Geduly Henrik Nyiregyháza 3 P, Molitórisz János Ostffyasszonyfa 3.10 P, Czékus Kálmán Budapest 3 P, özv. Péczely Lajosné Budapest, 1930. évre 3 P, vit. dr. Pétery Aladár Budapest, 1930—31. évre 6 P, Szigethy Lajos Budapest 3 P.

Adományok: Zenovicz Karolin Budapest 30 P, „Atom" 3.10 P, Vásárhelyi Dezsőné Budapest „egy magyar missziónárius kiképzésére" 40 P, Király Lajos erdőmérnök Szilvásvárad 5 P, „Atom" 3.10 P.

Offertórium: Evang. Egyház Kisterenye 1.60 P.

Perselygyüjtések: Jakubecz Ferenc Budapest 3.75 P, Szarvasi Imaórák perselygyüjtése, beküldte: Kelló Gusztáv ev. lelkész Szarvas 8 P, Evang. Lelkészi Hivatal Iklad 5 P, Evang. Lelkészi Hivatal Lébény, beküldte a következő perselygyüjtéseket: Szebik Imre 1.90 P, Erdős Ilona 1.72 P, Kovács Sándor 1.28 P, Bősze László 3.50 P, özv. Bősze Andrásné 1.23 P, ifj. Horváth Sándor 20 fill., Sipos János 56 fill., Szigeti János 2.22 P, Stinner Mihály (598. sz.) 1.44 P, Tóth Mihály 1.94 P, Evang. Lelkészi Hivatal Győr, beküldte a következő perselygyüjtéseket: Evang. Lelkészi Hivatal Győr 4.87 P, Szeretetház Győr 16.13 P, Macher Kálmánné Győr 13.06 P, Horváth Jolán Győr 5.15 P, Németh István Győrujfalu 12.50 P, Pintér Mihályné Győrujfalu 8.40 P, Gyárváros Győr 1.20 P, Póczi Lujza Győr 2.60 P, Póczi Etel Győr 2.50 P, Tóth Józsefné Győr 3 P, dr. Farkas Béláné Győr 3.20 P, Scherer József Szentgotthárd 5.11 P.

Broschkó G. A
pénztáros,
Bpest, IV., Deák-tér 4.

Vitéz Szabó és Uzsaly könyvnyomdavállalata, Győr, Andrássy-út 24.